

Ο κόσμος

Ο κόσμος ξετυλίγεται μπροστά μου
έτσι όπως είναι
χωρίς φτιασίδια
με τα δέντρα του,
με τα νερά του,
με τις κορυφογραμμές του,
με τα σύννεφα να με προσπερνούν,
με τα κοφτερά του δόντια
που μου τα μπήγει στο δέρμα
και μου κόβει τις σάρκες
και μ' αφήνει έρημο στην έρημο
με τα κόκαλα να φαίνονται,
άσπρα, κοκαλένια,
να λαμποκοπούν στον ήλιο
να καίγομαι και να κοιτώ.

Απομάκρυνση

Ξαφνικά έγινε
ή δεν το κατάλαβα·
σιγά σιγά έγινε,
μάλλον·
πάγωσε η φωνή
το χέρι τραβήχτηκε
το δέρμα λίγο πιο ξένο,
πιο σκληρό και πιο απόκοσμο
κι όλα τα κόκκινα
έγιναν μπλε, σχεδόν μαύρα
και χωρίς να το καταλάβω
θόλωσα πρώτα
και μετά
εξαφανίστηκα.

Η ηρεμία της ανησυχίας

Ονειρεύτηκα και πάλι
πως ήμουν ξαπλωμένος
πάνω σ' ένα διπλό κρεβάτι
ήταν μεσημέρι
άνοιξη προς καλοκαίρι.

Ήμασταν όλοι εκεί
και ο καλός μου εαυτός
και ο κακός μου
κι εγώ στη μέση
τους διάβαζα αργά ένα βιβλίο.

Ήσυχoi ήμασταν κι οι τρεις και σιωπηλοί
σεβόμασταν την ηρεμία της στιγμής
με τ' ακροδάχτυλά μας
χάιδευε ο ένας τον άλλο.

Μόνο που ο καλός μου εαυτός
ήταν κάπως ανήσυχος και νευρικός.
Λες και ήξερε
λες και πάντα κάτι ξέρει.